

РЕШЕНИЕ

№ 1928

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **8650** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 от АПК вр. чл. 284 вр. чл. 3 от Закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Производството е образувано по искова молба, депозирана от М. Н. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат И. Ю., САК, [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, против Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, с адрес: [населено място], [улица], с която е предявен иск с цена – 30 000.00 лв., ведно със законната лихва от 01.05.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, за причинени му неимуществени вреди от поставянето му в нечовешки и унижителни условия – в помещения с постоянен теч и влага, пълни с дървеници, с посочен период на увреждането от 08.09.2018 г. до 30.04.2021 г. Ищецът твърди, че е бил хапан, че изпитвал болки, сърбеж, не можел да спи, както и че в резултат на това се чувствал унижен, отчаян и се страхувал от болестно заразяване.

Ищецът ангажира гласни доказателства. Моли съда да уважи иска му изцяло. Претендира разноски, съгласно представен списък.

Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) при Министерството на правосъдието (МП) в писмен отговор на исковата молба и в съдебно заседание, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Твърди, че не се установява наличие на неизпълнение на вменено от закона задължение на ответника, което да ангажира отговорността му и с което да

се нарушава чл.3 от ЗИНЗС. Оспорва иска изцяло по основание и размер, като неоснователен и недоказан. Счита, че не са налице предпоставките по чл.284, ал.1 ЗИНЗС, поради което моли искът да бъде отхвърлен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за недоказаност на исковата претенция в посочения размер..

Административен съд София - град, след като взе предвид становищата на страните и въз основа на приетите по делото на доказателствата, намира за установено от фактическа страна следното:

Като доказателства по делото са приети представените от ответника справка относно пребиваването на л.св. М. Н. Т. на територията на Затвора [населено място] / л.69/, справка от директора на МЦ при Затвора [населено място]/л.70I, договор от 13.11.2018г. за извършване на дезинсекция и дератизация и протоколи за изпълнението му за същия период.

От справката / л.69/ се установява, Н. е пребивавал в Затвора [населено място] за времето от 05.07.2017г. до 02.04.2021г.

Видно от цитираната по-горе справка, изготвена от директора на МЦ, ищецът не е споделял оплаквания за ухапване от насекоми, такива за алергични реакции или ставни и мускулни болки.

По искане на ищеца, по реда на чл. 192 ГПК, от Столична регионална здравна инспекция (СРЗИ) са представени протоколи за резултатите от извършени проверки за хигиенно-битовите условия в Затвора [населено място] за периода от 2018г. до 2021 г. В нея се съдържа информация, че във връзка с подадени сигнали на задържани лица неколkokратно са извършвани проверки през 2019г и 2020г. и една през 2021г. Видно от приложените констативни протоколи, в хода на част от проверките е констатирано наличие на единични екземпляри от хлебарки и дървеници. Във връзка с установяване на множество инсектициди при проверки през м.август 2019г., е издадено предписание/ л.39/ за последващи организационни и регулярни мероприятия, свързани с ДДД обработки, съгласно Наредба №1/05.01.2018 г. за условията и реда за извършване на дезинфекции, дезинсекции и дератизации.

По искане на ищеца е допуснато събиране на гласни доказателствени средства.

От показанията на свидетеля И. С., пребивавал в едно помещение с М. Т. от м.юни 2018г. до м.юни 2020г., се установява, че условията в килията били трагични. Било пълно с дървеници и хлебарки. Ищецът имал проблеми с това. Като го хапели дървеници, получавал алергична реакция и се зачервявал. Не търсил медицинска помощ, тъй като за всяко оплакване предписвали само парацетамол. Идвала фирма да пръска, но нямало ефект, дори дървениците се увеличавали. Споделя, че през зимата на 2019-2020г. имало теч от покрива в помещенията. Налагало се да ползват найлон, леглата били мокри, навсякъде имало влага. В резултат на това Т. споделял оплаквания от схващане на гърба, плексит.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Искът е с правно основание чл.284, ал.1 ЗИНЗС – претендира се обезщетение за вреди, причинени на лишен от свобода от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС. На основание чл. 203, ал. 1 (ДВ, бр. 13 от 2017 г.) от Глава единадесета на АПК, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 (ДВ, бр. 13 от 2017 г.) от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) или на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Според чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, съгласно който осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, като в ал. 2 на същия член е посочено, че за изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение се смятат и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, оборима презумпция. Следователно, отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение (чл. 3, ал. 1), както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража", изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност (чл. 3, ал. 2).

В случая се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 30 000.00 лв., ведно със законната лихва от 01.05.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, за причинени му неимуществени вреди от поставянето в нечовешки и унижителни условия – в помещения с постоянен теч и влага, пълни с дървеници, с посочен период на увреждането от 08.09.2018 г. до 30.04.2021 г.

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице –

лишено от свобода, изтърпяващо наказанието си в Затвора [населено място] в посочения по-горе период, което твърди, че условията, в които е бил поставен там са му причинили физическо и психическо страдание, значителен дискомфорт, накърняване на човешкото му достойнство и притеснения, които изпитвал постоянно, изпитвал е страх от сериозно увреждане на неговото здраве, както и чувство на незащитеност.

Искът е предявен срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите и областните служби „Изпълнение на наказанията“ - надлежен ответник по чл.205 от АПК, вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС.

В случая следва да се приложат установените за защита на правото по чл. 3 ЕКПЧ стандарти, установени от Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), в постановеното пилотно решение по делото Н. и др. с/у България, в което Европейският съд е дал генерални мерки за преодоляване на проблемите на условията в затворите, нарушаващи забраната по чл. 3 ЕКПЧ. В решението Н. ясно се сочи, по какъв начин следва да се прилага българският закон, предоставящ компенсаторно средство, за да може да изпълни изискването за ефективно вътрешноправно компенсаторно средство за защита от нарушаване на чл. 3 ЕКПЧ. Както е посочено в §226 и §227 от решението по делото Н. и др. срещу България чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Той забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата. За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. Въпреки че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принизява човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл.3.

Както посочва ЕСПЧ, в оценката на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което то е прекарало в тези условия

В случая ищецът навежда доводи за лоши битови условия – теч и влага в помещенията за настаняване, както и наличие на дървеници, които го хапели и му причинявали физически и психически страдания - несъответствие с основни санитарни и хигиенни изисквания.

Както бе посочено по-горе, от показанията на свидетеля С., които съдът кредитира с доверие, като неопровергани от останалите доказателства по делото, се установява, че

през зимата на 2019/2020г. имало теч от покрива на сградата на затвора, това довело до наличие на силна влага и мухъл в килиите, ползване на найлони, до спане в мокри легла. В резултат на това ищецът се оплаквал от болки в гърба.

От събраните по делото доказателства се установява още, че действително в помещението, в което е пребивавал М. Т. в Затвора [населено място] в периода от м.юни 2018г. до м.юни 2020г. / вж. показанията на свидетеля и констативни протоколи за проверки на СРЗИ от м.август 2019г./ постоянно имало дървеници. От показанията на разпитания свидетел, които са последователни и непротиворечиви, се установява, че същият е бил настанен заедно с ищеца в една килия. Т. се оплаквал системно от ухапвания, сърбежи, дискомфорт. Макар в помещенията да е извършвана дезинсекция, същата била неефективна. Подобни сведения свидетелят С. дава и за времето след м.юни 2021г., тъй като макар да бил вече на свобода, редовно посещавал ищеца до освобождаването му. Последният му споделял, че положението с инсектицидите било същото, дори се влошавало.

Относно ефекта на борбата с инсекти, в § 243 от пилотното решение по делото Н. и др. срещу България от 27.01.2015 г. за условията в българските затвори се споменава, че затворническите власти трябва да се справят с този проблем, чрез осигуряване на адекватни дезинфекционни съоръжения, почистващи продукти, както и редовно обезпаразитяване и проверки на килиите, по-специално на спалното бельо, дюшеците и пространствата, използвани за съхранение на храна. От представените протоколи и свидетелските показания се установява, че се пръска редовно срещу дървеници, но властите не са се справили с проблема.

Законът забранява осъдените и задържани лица да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и унизително отношение и задължава държавата да им осигури от една страна, условия, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга - начинът и методът на изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането, и от трета - като се има предвид практическите нужди на задържането, тяхното здравословно и физическо състояние да бъдат адекватно гарантирани.

В случая е установено неизпълнение на законови задължения – неосигуряване на благоприятни и хигиенични условия при изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. От събраните по делото доказателства се установява, че в помещението, в което е бил настанен ищеца в Затвора [населено място] е имало множество дървеници, които не са били унищожени при извършваните дезинсекция и дератизация. Свидетелят С. дава показания, че дървениците били навсякъде и хапели ищеца, което му причинявало болки и страдания.

Установи се, че въпреки провежданите от администрацията дейности за дезинфекция, дезинсекция и дератизация, същите не са били достатъчно ефективни и ефикасни, с оглед установеното от свидетеля, че проблемът с дървениците е постоянен, както и че Т. е споделял оплакванията си от това, макар да не се твърди търсене на лечение за това.

Ответникът не ангажира достатъчно доказателства, опровергаващи твърдението за наличие на дървеници в спалното помещение, в което е бил настанен ищеца за исковия период.. Наличието на предприети действия за обезпаразитяване не обуславя

извод за изпълнение на задълженията на затворническата администрация при липса на резултат от така извършваните дейности по дезинфекция, дезинсекция и дератизация. Подобни са изводите на съда и досежно твърденията в исковата молба за наличие на теч, влага и мухъл в килиите през зимата на 2019г-2020г. Поради това, съдът намира за неизпълнено от ответника изискването за хуманно и неунизително отношение, обективизирано в ненадлежно осигуряване изискванията за благоприятни санитарно-битови условия по отношение на влага и теч за периода декември 2019г. – февруари 2020г. и на недостатъчно обезпаразитяване за времето от 08.09.2018 г. до 02.04.2021 г.

Съдът е обвързан и от практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по тълкуването и прилагането на приложимите към казуса по делото разпоредби на Конвенцията – чл. 32 ЕКПЧ. Въз основа на нормите на международното право, обвързващо Република България, неговото тълкуване от ЕСПЧ, както и закрепените в Конституцията и ЗИНЗС принципни положения за забрана на всяко причиняване на физическо страдание или унижаване на човешкото достойнство на лицата, чиято свобода е ограничена, с факта на пребиваване в място за лишаване от свобода, неотговарящо на посочените принципни положения и стандарти, е налице първата предпоставка на отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. При пасивността на ответника да посочи доказателства, опровергаващи твърденията на ищеца за наличие на дървеници в спалните помещения ЗОЗТ “Кремиковци” въпреки изпълнението на сключения за целта договор, съдът е длъжен да съобрази ефекта от тези условия върху ищеца, както и периода на изтърпяване на наказанието при тези условия. ЕСПЧ в своята практика дава израз на разбирането за „нечовешко“ и „унизително“ отношение, определяйки едно отношение като “нечовешко” когато, *inter alia*, то е умишлено, прилагано е в продължение на часове и е причинило или фактическа телесна повреда, или силно физическо и психическо страдание. Той счита едно отношение за “унизително”, когато то е било такова, че е предизвикало в жертвите усещания за страх, страдание и малоценност, които могат да ги унижат и обидят (решение К. срещу Полша 30210/96, § 92). Въпросът дали целта на отношението е била да унижи или обиди жертвата е още един фактор, който следва да се вземе предвид, но липсата на каквато и да е цел не може убедително да изключи нарушение на Член 3 (реш. по дело 28524/95, § 74; по дело 47095/99, § 101). Тези стандарти следва да бъдат приложени спрямо ищеца. Решенията на ЕСПЧ, например пилотното решение по делото Н. и др. срещу България, без изключение сочат, че независимо от продължителността на престоя на лишените от свобода или задържани лица при посочените по-горе условия, са поставени при нечовешки и унижителни условия по смисъла на чл. 3 ЕКПЧ. Без значение е периодът от време, през който лицата са ги търпели - той има значение само за определяне на размера на обезщетението. Ирелевантно също така е и обстоятелството, че ищецът не е бил поставен в по-неблагоприятни условия от останалите затворници, т. е. и други лишени от свобода са търпели същите условия. Наличието на нарушение на основно право сочи на понасяне на неимуществени вреди - накърняване на човешкото достойнство, дискомфорт, унижение.

Въз основа на събраните по делото доказателства, при приложението на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното. След като е доказано нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, по силата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС е налице и втората предпоставка за ангажиране отговорността на ответника, а именно настъпването на неимуществени вреди.

Неоснователни са доводите на ответната страна за недоказаност на претърпените от ищеца неимуществени вреди. Въз основа на събраните по делото доказателства, при приложението на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното. След като е доказано нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, по силата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС е налице и втората предпоставка за ангажиране отговорността на ответника, а именно настъпването на неимуществени вреди. Съдът не счита, че презумпцията е оборена със справката от медицинската служба за липса на оплаквания от страна М. Т., доколкото от показанията на свидетеля се установи, че в значителна част от случаите оплакванията на лишените от свобода се игнорирани, а нерядко им било отказвано изписване на адекватно лечение, поради което не търсели помощ.

Между незаконосъобразното бездействие и вредите има пряка и непосредствена причинна връзка.

Видно от приложената по делото справка / л.69/ ищецът е постъпил в затвора [населено място] на 05.07.2017г. и е освободен на 02.04.2021г. По делото не са ангажирани доказателства същият да е продължил престоя си там след тази дата, до 30.04.2021г., така както се твърди в исковата молба.

С оглед гореизложеното, съдът приема че за периода от 08.09.2018 г. до 02.04.2021 г. ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са следствие от нарушаване на общата забрана на нечовешко и унизително отношение. Несъмнено описаните влага, теч, мухъл / от декември 2019г. до февруари 2020г./ недостатъчното обезпаразитяване на спалните помещения, довело до постоянно наличие на дървеници, причиняват емоционален стрес, безпокойство, чувство на унижение и кореспондират на понятието „нечовешко” и „унизително” отношение, като превишават целите на изтърпяване на наказанието. Налице е причинна връзка между бездействието и неимуществените вреди. Според съда, поставянето на ищеца в неблагоприятни условия само по себе си представлява третиране, способно да породи у него емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство.

При наличие на нарушение на някоя от посочените в чл.3 от ЗИНЗС хипотези, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното (чл. 284, ал.5 от ЗИНЗС).

От установеното по делото неизпълнение не следва автоматично обезщетяване на причинените неимуществени вреди в парично изражение, възприето за дължимо от този, чиито права са нарушени, съобразно неговото лично, субективно усещане. Естеството и характерът на причиненото страдание съдът следва да прецени не само от страна на субективното възприятие и усещане на пострадалия за причинена вреда, но и с конкретните

факти, от които тя произтича и най-вече обезщетението следва да е съобразено с общите схващания за справедливост, съобразени от съда при приложението на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите. Същият следва да отчете интензитета на негативните преживявания, това, че освен наличието на дървеници, и на влага /за част от исковия период/ не се навеждат други обстоятелства, изпълващи понятието на унижителни и безчовечни условия на живот, както и сравнително дългата продължителност от около две години и седем месеца, при съобразяване на стандарта на живот в страната и новите решения на ЕСПЧ по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за лишаване от свобода. Според същите, обезщетение, присъдено от националния съд, което се равнява на 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства, е адекватно и не поставя под съмнение ефективността на производството за обезщетяване на вредите от поставяне в лоши условия на задържане.

Доколкото обаче, исквата претенция е предявена за вреди преимуществено поради наличие на дървеници, това следва да бъде съобразено при определяне размера на обезщетението в смисъл, че пълният посочен размер на обезщетения в най-новите решения на ЕСПЧ е неприложим към настоящия случай, доколкото той касае кумулативен ефект от различни оплаквания при изтърпяване на наказанието, какъвто не е настоящият случай. Освен това, съдът взе предвид и това, че се претендира обезщетение за един сравнително отдалечен период от време / 2018-2021г./.

Изложеното е основание за съда да определи размер на обезщетението под посочения от ЕСПЧ размер, или такова в размер на около 3 лева на ден / 90 лева на месец/, което би било справедливо обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди. Съдът намира за справедлив размерът от 2790 лева / 31 месеца по 90 лева/, като съобрази размера на дължимото обезщетение и с установената съдебна практика по сходни дела на АССГ / P2451/19г.; P2475/19г.; P204/20г.; P1063/19г. P357/21г.;P1776/24г. по адм.д.8648/23г.; P776/24г. по адм.д 3809/23г./, /, както и на ВАС Р 689/20 г. по адм. д. 2442/2018г./.

Горната сума следва да се присъди заедно със законната лихва, съобразно петитума на исквата молба – от 01.05.2021., до окончателното изплащане на присъденото обезщетение. В останалата част- за сумата над 2790 лв., до размера на претендираните 30000 лв. и за периода от 03.04.2021г./датата, следваща тази на освобождаването на ищеца от затвора/ до 30.04.2021г., искът е неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли.

При този изход на правния спор, своевременно направено искане и на ищеца се дължат разноски в размер на 10 лева за държавна такса, а на процесуалния му представител адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер от 300 лева, съобразно представения договор за правна помощ, уважената част от иска и на основание чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, вр. чл.8 ал.1, вр. чл.7 ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На ответника не се дължи юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.

286, ал. 2 от ЗИНЗС, предвид частичното уважаване на иска.

Воден от горното и на основание чл. 284, ал. 1 и чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините, Административен съд София -град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", на основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС да заплати на М. Н. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място] [улица], обезщетение в размер на 2790 / две хиляди седемстотин и деветдесет/ лева, за претърпени неимуществени вреди от нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, причинени от условията, в които е бил поставен в Затвора [населено място] в периода от 08.09.2018г. до 02.04.2021 г., ведно със законната лихва от 01.05.2021 г., до окончателното му изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска над сумата от 2790 лева до размера от 30000 лева и за периода от 03.04.2021г. до 30.04.2021г., като неоснователен и недоказан .

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на на М. Н. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място] [улица] разноски за съдебното производство в размер в размер 10 (десет) лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на адв. И. Ю., САК, с адрес: [населено място], [улица] вх.Б, ет.4, офис 12, адвокатско възнаграждение в размер на 300/триста/ лева, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред тричленен състав на Административен съд София -град.

СЪДИЯ: